

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobkyne: **A. L.**, bytom K. X., S., zastúpenej JUDr. J. O., advokátom so sídlom K. X., K., proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Mierová 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 10135/2009-1409 zo dňa 5. mája 2009, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/73/2009-36 zo dňa 6. mája 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/73/2009-36 zo dňa 6. mája 2010, **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 6. mája 2010 č.k. 6S/73/2009-36, zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu zo dňa 5. mája 2009 č. 10135/2009-1409. Uvedeným rozhodnutím žalovaný ako správny orgán druhého stupňa podľa § 232 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z.z.“) zamietol odvolanie

žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - riaditeľa Colného úradu Michalovce zo dňa 8. januára 2009, č. R - 1/2009-5334, ktorým tento prepustil žalobkyňu podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z.z. zo služobného pomeru colníka, v ktorom pôsobila vo funkcii samostatného colného referenta pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou, služobného úradu Colný úrad Michalovce s miestom výkonu štátnej služby Čierna nad Tisou, a to pre porušenie základných povinností colníka zvlášť hrubým spôsobom podľa § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z.z.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žalobkyni právo na ich náhradu nepriznal, odôvodňujúc uvedené neúspechom žalobkyne v konaní (§ 250k ods. 1 Občianskeho súdneho konania, ďalej len „O.s.p.“).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa po vyhodnotení dôkazov vykonaných v správnom konaní stotožnil so závermi prvostupňového, ako aj žalovaného správneho orgánu, že konanie, ktoré bolo žalobkyni kladené za vinu bolo dostatočným spôsobom preukázané. Takisto nespochybnil, že dôkazy, jednoznačne potvrdzujúce, že predmetný skutok sa stal tak, ako to uviedol prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí, boli zadovážené a vykonané v súlade s § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. a vyhodnotené v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 27 ods. 4 cit. zákona. Preto s ohľadom na § 245 ods. 2 O.s.p. krajský súd nepovažoval námietky žalobkyne za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Súd prvého stupňa mal z listinných dôkazov, nachádzajúcich sa v administratívnom spise žalovaného za preukázané, že prvostupňový správny orgán ako služobný úrad prepustil žalobkyňu zo služobného pomeru na tom skutkovom základe, že v dňoch 22. októbra 2008, 29. októbra 2008, 7. novembra 2008 a 19. novembra 2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou pri colnej kontrole batožín cestujúcich zistila, že títo dovážajú obuv a textilný tovar, ktorý nie je neobchodnej povahy, ale vykazuje známky tovaru dovážaného z obchodných dôvodov a toto zistenie nezapísala do prvotnej evidencie, ale cestujúcim aj s týmto tovarom umožnila vstup na územie Slovenskej republiky v rozpore s čl. 45 Nariadenia Rady EHS č. 918/83 z 28. marca 1983 ustanovujúcim systém spoločenstva pre oslobodenie od cla.

Vyslovil, že zo zápisnice napísanej dňa 15. decembra 2008 a z úradného záznamu napísaného dňa 22. apríla 2009 a podpísaných žalobkyňou jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa bola oboznámená s celým spisovým materiálom správneho orgánu prvého stupňa (vrátane

dôvodu prepustenia zo služobného pomeru) a zároveň poučená o možnosti predložiť svoje pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy. Túto však nevyužila a k veci sa ani nijakým spôsobom nevyjadrila. V nadväznosti na tieto skutočnosti potom námietku žalobkyne spočívajúcu v tvrdení, že nemala možnosť navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, vyhodnotil ako neopodstatnenú a účelovú. Zdôraznil, že ani v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu žalobkyňa nijakým spôsobom nevyvrátila závery tam obsiahnuté, ale obmedzila sa len na žiadosť, aby nebola až do ukončenia trestnej veci prepustená zo služobného pomeru. Žalobkyňa sa k skutkom kladeným jej za vinu, ktoré boli dôvodom jej prepustenia zo služobného pomeru v celom správnom konaní nevyjadrovala, ani ich nepopierala rovnako ako v súdnom preskúmvacom konaní. Uviedol, že zákon č. 200/1998 Z.z. je právna norma, ktorá komplexným spôsobom upravuje okrem iného aj právne vzťahy súvisiace so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby. Dospel k záveru, že ak príslušný služobný úrad má po vyhodnotení dôkazov, ktoré má k dispozícii jednoznačne preukázané, že sa osoba vykonávajúca štátnu službu colníka dopustila svojím konaním porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pričom jej ponechanie v služobnom pomere by v tomto prípade bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, je povinný takúto osobu zo služobného pomeru prepustiť. Z uvedeného vyvodil, že prepustenie colníka zo služobného pomeru nemožno v žiadnom prípade podmieňovať závermi trestného stíhania (trestného konania). Ak však táto osoba svojím konaním, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k prepusteniu zo služobného pomeru, zároveň naplnila skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu, zakladá to zároveň aj jej trestnoprávnu zodpovednosť podľa Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené považoval tvrdenie žalobkyne - že rozhodnutie o tom, či sa skutok stal, a teda či žalobkyňa porušila služobnú prísahu, je v právomoci orgánov činných v trestnom konaní a správny orgán je týmto rozhodnutím v zmysle § 238a zákona č. 200/1998 Z.z. viazaný - za nezmyselné opierajúce sa navyše o neexistujúce zákonné ustanovenie.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/73/2009-36 zo dňa 6. mája 2010 podala žalobkyňa včas odvolanie, doplnené dňa 29. júna 2010 prostredníctvom právneho zástupcu podaním označeným ako „Odôvodnenie odvolania“, ktorým žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, rozhodol o zrušení rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 10135/2009-1409 zo dňa 5. mája 2009 a rozhodnutia riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-1/2009-5334 zo dňa 8. januára 2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/

O.s.p., nakoľko rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň zistenie skutkového stavu považovala za nedostačujúce na posúdenie veci. Súčasne žiadala, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

Namietala, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je zmätočné, keď sa v rozhodnutí uvádza: „Zo zápisnice zo dňa 15. januára 2010 vyplýva stanovisko žalobkyne, v ktorom uviedla, že sa k predmetu veci nebude vyjadrovať. Rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobkyni dňa 11. mája 2010. Včas podanou žalobou zo dňa 3. júna 2009...“. Uviedla, že časový faktor v odôvodnení nezodpovedá skutočnosti, čo považovala za odstrániteľný nedostatok. Za závažnejší nedostatok považovala, že súd sa nevysporiadal s tvrdeniami, ktoré uviedla vo svojej žalobe a na ktorých v plnom rozsahu trvá. Poukázala na skutočnosť, že dňa 25. novembra 2008 bolo vyšetrovateľom Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky uznesením sp. zn. ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 vznesené obvinenie proti žalobkyni pre spáchanie zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, pričom rozhodujúcimi dôkazmi pre takýto postup vyšetrovateľa sa stali informácie získané utajene informačno-technickými prostriedkami pred vydaním predmetného uznesenia, ktoré sú však podľa žalobkyne veľmi spochybniteľné pre ich neúplnosť, nejednoznačnosť a nekonkrétnosť. Ďalej uviedla, že po vznesení obvinenia sa dostala podľa Trestného poriadku do procesnej pozície obvineného, ktorého právom okrem iného je aj právo nevypovedať a je zákonnou povinnosťou policajta, prokurátora a súdu túto skutočnosť akceptovať bez dôsledkov na objektívne zistenie skutkového stavu vzhľadom na Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dokumentmi garantovanú zásadu prezumpcie nevinoty. Zdôraznila, že poverené colné orgány podľa § 10 ods. 8 písm. f/ Trestného poriadku môžu vystupovať ako orgány činné v trestnom konaní. Preto dňa 15. januára 2009, keď žalobkyňu v ústave na výkon väzby navštívil poverený zástupca colného úradu, odmietla vyjadriť sa k informáciám týkajúcim sa predmetu konania. Namietala, že je v rozpore so zákonom hodnotiť uvedenú skutočnosť v neprospech žalobkyne a pokladať ju za dôkaz jej viny pri rozhodovaní o skončení, či trvaní jej služobného pomeru colníka. Uviedla, že rozhodnutia správnych orgánov prvého i druhého stupňa sú dôkazne postavené na informáciách, ktoré vyplývajú z údajov získaných orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré musia byť v rámci prípravného konania preverené a hodnotené tak, aby ich bolo možné použiť ako dôkaz podanej žaloby. Avšak prípravné konanie do dnešného dňa nebolo skončené. Preto považovala za predčasné zaujímať stanovisko k doteraz prezentovaným

informáciám a z tohto dôvodu pokladala aj rozhodnutia správnych orgánov za predčasné a nerešpektujúce ústavnú zásadu prezumpcie neviny, zakotvenú v § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby súd v zmysle § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. konštatoval, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, vychádza zo zistenia skutkového stavu, ktoré je na posúdenie veci nedostačujúce. Taktiež mala zato, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže zákonodarca v zákone č. 200/1998 Z.z. pri možnosti uložiť colníkovi najprísnejšie sankcie medzi inými uvádza porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom alebo spáchanie trestného činu. Vyslovila názor, že porušenie služobnej povinnosti obzvlášť hrubým spôsobom je pojem širší, ktorý zakladá široko koncipovanú zodpovednosť colníka za spáchanie priestupku, o ktorom rozhoduje správny orgán. Pripustila, že spáchanie trestného činu je tiež porušením služobnej povinnosti obzvlášť hrubým spôsobom, avšak namietala, že je to užšie vyčlenená osobitná a závažnejšia kategória porušení, o ktorých nemôže rozhodovať správny orgán, ale výlučne len orgány činné v trestnom konaní a v prípade uznania viny výlučne len súd. Podľa žalobkyne prioritu v týchto prípadoch má trestné konanie a až na základe jeho výsledkov je možné konať mimo neho v inom procesnom konaní. Uvedené potvrdzuje aj § 214 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom alebo iným správnym deliktom alebo by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní. V závere odvolania vyslovila názor, že vznesené námietky žalobkyne explicitne potvrdzuje ustanovenie § 42 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z.z., ktoré rozlišuje dobu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby v prípade porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a odlišne v prípade trestného stíhania vedeného proti colníkovi, kedy ho možno dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby bez časového obmedzenia až do právoplatného skončenia trestného stíhania, čomu zodpovedá aj dôvod pre prepustenie colníka zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 písm. e/ zákona č. 200/1998 Z.z., ak tento bol právoplatne odsúdený pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody alebo bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach potvrdil a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť trovy konania. K odvolaniu žalobkyne uviedol, že dňa 27. novembra 2008 bola na pobočke Colného úradu Čierna nad Tisou zadržaná príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky a vzatá

do väzby. Následne dňa 1. decembra 2008 bolo riaditeľovi Colného úradu Michalovce doručené uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby sp. zn. ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008, ktorým bolo proti žalobkyni vznesené konkrétne obvinenie zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa a zločinu prijímania úplatku. Následne riaditeľ Colného úradu Michalovce listom č. 50220/2008-5334 požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o sprístupnenie dôkazných materiálov, na základe ktorých bolo proti žalobkyni vznesené obvinenie. Dňa 19. januára 2009 mu bolo umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, pričom mu bol prezentovaný zvukový a obrazový záznam z výkonu služby žalobkyne, ktorý bol vyhotovený na podklade príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku. Z vyšetrovacieho spisu a zvukového a obrazového záznamu zistil, že žalobkyňa v dňoch 22. októbra 2008, 29. októbra 2008, 7. novembra 2008 a 19. novembra 2008 v rozpore s čl. 45 Nariadenia Rady EHS č. 918/83 z 28. marca 1983 ustanovujúceho systém spoločenstva pre oslobodenie od cla prepustila tovar na územie Slovenskej republiky napriek jej vedomosti o tom, že tento tovar vykazuje známky tovaru dovážaného z obchodných dôvodov, a že sa môže jednať o falzifikáty rôznych značiek, čím umožnila, aby tento tovar unikol z colného dohľadu bez vymerenia dovozných ciel. Zároveň riaditeľ Colného úradu Michalovce z prvotnej evidencie, vedenej na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou, kde majú byť zaevidované všetky zistenia porušenia colných predpisov zistil, že v dňoch 22. októbra 2008, 29. októbra 2008, 7. novembra 2008 a 19. novembra 2008 v nej nie je zaevidovaný žiadny textilný tovar obchodného charakteru, zaistený pri colnej kontrole a mal ho možnosť dňa 19. decembra 2008 vidieť na obrazovom zázname pri výkone služby žalobkyne. Tým mal jednoznačne preukázané, že žalobkyňa pri výkone služby zvlášť hrubým spôsobom porušila základné povinnosti colníka a služobnú prísahu, keďže tovar zistený colnou kontrolou nezapísala do prvotnej evidencie a cestujúcim aj s týmto tovarom umožnila vstup na územie Slovenskej republiky bez vymerenia dovozných ciel. Na základe tejto skutočnosti riaditeľ Colného úradu Michalovce následne rozhodol o prepustení žalobkyne zo služobného pomeru. Poukázal na § 227 zákona č. 200/1998 Z.z. a následne uviedol, že žalovaný ako odvolací orgán v záujme zistenia skutočného stavu veci písomne oznámil právnomu zástupcovi žalobkyne, že sa môže dostaviť na Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky a oboznámiť sa s kompletným spisovým materiálom a novými dôkazmi, vykonanými v rámci odvolacieho konania s tým, že súčasne môže doplniť do spisu aj nové skutočnosti, ktoré zistil. Právny zástupca však oznámil, že zo subjektívnych dôvodov sa nemôže dostaviť a navrhol vykonať oboznámenie so spisovým materiálom na Colnom úrade Michalovce. Žalovaný jeho žiadosti

vyhovel a dňa 22. apríla 2009 vykonal splnomocnený člen poradnej komisie jeho oboznámenie s kompletným spisovým materiálom (vrátane obrazového zvukového záznamu) na Colnom úrade Michalovce. Avšak právny zástupca na podporu svojich tvrdení, ktoré uviedol aj v odvolaní, nepredložil žiadne písomné námietky, návrhy ani dôkazy, napriek skutočnosti, že bol k tomu vyzvaný. Vyjadril sa, že pokiaľ žalobkyňa v celom konaní využila svoje právo nevypovedať, teda zostala napriek výzvam riaditeľa Colného úradu Michalovce ako aj žalovaného pasívna, jej námietku, že to riaditeľ Colného úradu Michalovce ako aj žalovaný zneužili v jej neprospech, považoval jednoznačne za účelovú. Uviedol, že v konaní vo veciach služobného pomeru žalobkyne bolo nepochybne preukázané zvlášť hrubé porušenie základných povinností colníka a služobnej prísahy, preto nebolo účelné ani potrebné využívať § 42 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. a dočasne pozbaviť žalobkyňu výkonu štátnej služby až do doby právoplatného skončenia trestného stíhania, ako sa domáha. Predmetné ustanovenie zákona nadriadený môže využiť, ale aj nemusí a je na jeho uvážení, kedy toto svoje právo využije. Za zavádzajúcu považoval taktiež námietku žalobkyne, že v konaní nebola aplikovaná jedna zo základných zásad trestného konania, a to zásada prezumpcie nevinoty. Doplnil, že konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustenie zo služobného pomeru nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru stačí preukázanie porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu. O prepustení colníka zo služobného pomeru teda rozhoduje príslušný nadriadený a tento si podľa zákona vo veci robí vlastný úsudok a v samostatnom personálnom konaní rozhoduje nezávisle na výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom teda nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu, a na tom základe účinne sa domáhať trestnoprávnej zásady prezumpcie nevinoty. V závere vyjadrenia zdôraznil, že trvá na tom, že žalobkyňa svojím konaním zvlášť hrubo porušila služobnú prísahu a základnú služobnú povinnosť a jej ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pretože sa nezdržala konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť colnej správy v očiach verejnosti, alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Vyslovil, že je nezlučiteľné so záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrvala colníčka, ktorá nie je čestná a disciplino-

vaná, nedodrížiava povinnosti uložené jej zákonom a neriadi sa právnymi predpismi a rozkazmi nadriadených.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods.1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasť tvorí aj administratívny spis žalovaného, odvolací súd zistil, že rozhodnutím zo dňa 8. januára 2009 č.: R-1/2009-5334 **riaditeľ Colného úradu Michalovce** prepustil podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z.z. zo služobného pomeru colníka n. A. L. v stálej štátnej službe, vo funkcii samostatný colný referent Pobočky Colného úradu Čierna nad Tisou, služobného úradu Colný úrad Michalovce, miesto výkonu štátnej služby Čierna nad Tisou z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušila základné povinnosti colníka stanovené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona a to tým, že:

- v dňoch 22.10.2008, 29.10.2008, 7.11.2008 a 19.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou v Čiernej nad Tisou pri colnej kontrole batožín cestujúcich zistila, že títo dovážajú obuv a textilný tovar, ktorý nie je neobchodnej povahy, ale vykazuje známky tovaru dovážaného z obchodných dôvodov a toto zistenie nezapísala do prvotnej evidencie, ale cestujúcim aj s týmto tovarom umožnila vstup na územie Slovenskej republiky v rozpore s čl. 45 Nariadenia Rady EHS č. 918/83 z 28.3.1983 ustanovujúce systém spoločenstva pre oslobodenie od cla.

Skonštatoval, že uvedeným konaním žalobkyňa porušila služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jej ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a uviedol, že služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia v zmysle ust. § 185 ods. 3 zákona po prerokovaní vo výbore ZV OO dňa 8. januára 2009 pri Colnom úrade Michalovce podľa § 215 ods. 2 písm. c/ zákona.

V dôsledku podaného odvolania žalovaný ako odvolací správny orgán odvolanie žalobkyne zamietol, rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce potvrdil, a v odôvodnení rozhodnutia, sa nestotožnil s námietkou žalobkyne, že skutkový stav bol zistený nezákonným spôsobom. V odvolacom konaní neboli zistené dôvody na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože rozhodnutie bolo vydané na základe objektívne zisteného skutkového stavu veci.

Odvolací súd zdôrazňuje, že súdny proces treba chápať ako jednu zo záruk zákonnosti, pod ktorou treba rozumieť právnu istotu pri aplikácii práva súdom a to v rozsahu zabezpečujúcom naplnenie spravodlivej ochrany subjektívnych práv účastníkov konania. Uvedená zásada vyplýva z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, resp. článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobkyňa v konaní namietala nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. K úplným, dostatočným a výstižným dôvodom uvedeným v odôvodnení rozsudku krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožňuje len dodáva.

Podľa § 1 zákona č.200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov, tento zákon upravuje štátnu službu colníkov a právne vzťahy súvisiace so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby.

Prepustenie zo služobného pomeru upravujú ustanovenia §§183 až 185 citovaného zákona.

Služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru,

- ***ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby*** (§ 183 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona).

Podľa § 43 tohto zákona, ***služobná disciplína colníkov spočíva v dôslednom plnení služobných povinností, ktoré sú stanovené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, d'alšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.***

S týmto ustanovením § 43 je úzko spojené aj ustanovenie § 44 ods. 3 zákona, podľa ktorého ***colník je povinný***

a/ plniť svedomite úlohy, ktoré sú uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a d'alším všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených ak bol s nimi riadne oboznámený,

b/ vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,

g/ v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť colnej správy alebo ohroziť dôveru k colnej správe,

h/ dodržiavať služobnú disciplínu.

Ak sa colník stane dôvodne podozrivým, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom alebo je podozrivý, že spáchal trestný čin a jeho d'alšie ponechanie vo výkone v štátnej službe by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh vyšetrovania jeho

činu, **môže byť** rozhodnutím nadriadeného dočasne pozbavený výkonu štátnej služby (§ 42 ods. 1 zákona).

Výkonu štátnej služby **možno** colníka dočasne pozbaviť len na čas na nevyhnutne potrebný na objasnenie jeho konania, najdlhšie však na dobu 6 mesiacov; túto dobu môže výnimočne predĺžiť minister, najviac však o ďalšie 3 mesiace. V prípade, ak je proti colníkovi vedené trestné stíhanie, **môže ho** dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby až do právoplatného skončenia trestného stíhania. Dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby sa prerušuje na čas výkonu väzby colníka (§ 42 ods. 2 zákona).

Z vyššie citovaných ustanovení § 42 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe colníkov nevyplýva povinnosť nadriadenému pri splnení zákonných podmienok rozhodnúť o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, preto právny nárok na dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby až do právoplatného skončenia trestného stíhania žalobkyňa nemá.

V súlade so závermi súdu prvého stupňa i odvolací súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnymi orgánmi náležite zistený a správne právne posúdený. Keďže žalobkyňa v odvolaní neuviedla také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vyporiadal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p., ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ žalobkyňa v rámci odvolania namietala: že časový faktor v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia nezodpovedá skutočnosti, keď sa v ňom uvádza, že „Zo zápisnice zo dňa **15. januára 2010** vyplýva stanovisko žalobkyne, v ktorom uviedla, že sa k predmetu veci nebude vyjadrovať. Rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobkyni dňa **11. mája 2010**. Včas podanou žalobou zo dňa **3. júna 2009**...“, odvolací súd konštatuje, že táto jej námietka je opodstatnená. V tomto smere evidentne došlo k chybe v písaní, a preto bude potrebné zo strany krajského súdu zachovať zákonný postup v zmysle ustanovenia § 164 O.s.p. a uvedený nedostatok formou opravného uznesenia odstrániť. Odvolací súd zároveň na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že uvedená zrejma nesprávnosť v odôvodnení prvostupňového rozsudku nemá vplyv na jeho vecnú správnosť.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a náhradu trov žalobkyni nepriznal, pretože v konaní nemala úspech.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e** je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská